



Ако желиш да никада не освојиш суштински политички утицај у Србији онда ћеш да нападнеш државну посету највећој нарастајућој сили на свету, целивање хришћанске светине која сија две хиљаде година и братство са највећим духовним и историјским савезником нашег народа.

А управо ти, готово помахнитали атаци, шире се из разних губитничких кругова у овим есхатолошким, наелектрисаним и геополитички преломним данима.

Парадоксално је да се истовремено, у симболичком смислу, нападају полуге и ослонци темељног постојања, непрекидног трајања и прогресивне будућности.



Пљује се и исмева индустријска и економска будућност – **челични загрљај Србије са Кином** која предводи научно технолошки бум, роботичку и АИ експанзију, научно-фантастични развој.

Карикирају се и понижавају реке Срба које готово старозаветном одлучношћу, у тишини, вери и нади, прилазе данима и без престанка да целивају свети **Појас Пресвете Богородице** у Храму Светог Саве на београдском Врачару.

Потцењује се и негира снажни и непољуљани однос **Србије са Русијом** баналним и лапидарним позивима да се отимањем НИС-а раскину те везе и неопрезним и улизивачким лапрдањима да наши односи нису братски.

Шта су нам ослонци?

А шта су онда, у временима великог светског лома и током стварања нових планетарних политичких, вредносних и економских ломова, суштински ослонци за наш народ?

Шта су нам стубови за које можемо да се ухватимо и придружимо у овом **мрачном добу дистопијског лудила** када се разорним гневом са суманутих друштвених мрежа и наказних медија измиче тло под ногама и уништава разум?

Шта је помоћ ако не савезништво са великим светским пријатељима који активно граде нови светски поредак и шта нас може спасити ако не вечне вертикале наше вере и суштинског постојања.

Да ли неко мисли да би требало да се окренемо наказним историјским идејама, пројектима који су одавно изумрли и иструлели, „савезништвима“ и пропалим идеологијама који би да нам згазе **прошлост, садашњост, будућност и вечност**.

Сматра ли неко да је наша егзистенција у повратку на ништавне идеје југословенског антисрпства, којима би се данас и прагматични Тито чудило, или на историјски, културолошки и егзистенцијално самлевену Европску унију у којој се отворено буди најмрачнији нацизам коме би и највећи злочинац Хитлер позавидео.

Хоћемо ли да се окренемо Москви, Пекингу, па и, надамо се, новом Вашингтону у спасавању сопствене будућности? Хоћемо ли позвати у помоћ **Светог Саву, Дечане, Хиландар и Студеницу?**

Или ћемо се вратити у живо блато покојних евроинтеграција, у лажном блебетању тривијалних фраза о кластерима и поглављима са званичним Бриселом, Естонијом, Сарајевом, Загребом, Приштином, Берлином...

Сада се грешке не праштају

Налазимо се у можда најважнијем светском моменту у савременој историји. У тренутку када се грешке не праштају али и када многе одлазеће снаге, у тренуцима губитничког лудила, покушавају да повуку у провалију и остале и да извуку још нешто за себе и своје интересе.

Зато се и подигла велика бука против историјске државне посете највише српске делегације Кини.

Зато се и пробудила демонска бес која цичи и сикће против стотина хиљада Срба који у бескрајној колони прилазе Појасу Богородице.

Зато се и појачавају подле и опасне поруке да се Србија удаљи од Руске Федерације, да се одрекне пријатеља и падне у канџе непријатеља.

Зато се и не треба много узбуђивати због те нагле, паничне и неартикулисане нервозе.

То је сигуран знак да су Срби као народ – на исправном историјском путу.

(Спутњик)